

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: THORVALDSEN

Citation: Aarestrup, Emil: "THORVALDSEN", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 239. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid75677.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

THORVALDSEN

OPFORDRING

Raab Hurra kun fra Øster og til Vester!
Bring Fakkeltog, drik Skaaler over Skaaler!
Benaad ham kun med Titler og med Straaler,
Og byd til Bords ham med et Tusind Gjæster -

Indret de prægtigste af alle Fester,
Gjør Alt, hvad Kongen og hvad Folket taaler
Med Tankeblid den store Sværm han maaler:
Alt det er saare godt; dog Noget rester.

O kan Du, danske Sommer, endnu funkle
Med nogle Nætter, varme, stjernedunkle,
Med nogle Dage, blomsterfyldte, klare -

Skjænk ham de deiligste, som Norden skabte!
Prøv at erstatte hvad i Syd han tabte!
Og i det gamle Hjem ham at bevare!

MUSEET

Armod har ofte rakt sin Skjærv, at fremme
Pragtbygninger - ei spurgtes om den vilde -
En Kube kun, et Skjønheids Honninggjemme.

240

Ræk da en hjælpsom Haand Enhver herhjemme!
Giv Eders Skjærv - og lad Jer ei forvilde -
I Alle, som i Hjertet føle stille
For Konstens ædle Sprog et dunkelt Nemme.

Det er ei blot til de studeerte Hjerner,
Ei heller blot til Mænd med Baand og Stjerner,
Skjønhedsgudinden kaster sine Blikke -

Almuens Barn, hvis Kræfter Ingen maalte.
Har hun af Sødmen, hendes Øie straalte,
Som oftest ladet allerdybest drikke.

DE VIDNELESE

Tro ei, at det er Kjøbenhavn alene,
Der jubler til den store Konstners Ære;
Vel kunde Landets Børn ei alle være
Tilstede just med Sang og Flag og Grene

Ved hiin Velkomstens prægtigskjønne Scene
Det Vidne tør dog Musen dristig bære:
At samme Følelser vi Alle nære.
Og lige hjerteligt det Alle mene.

Saa vidt som Danmark grønnes under Lide,
Er ingen Sjæl, som ikke byder Gjæsten
Velkommen atter i det gamle Thule;

241

Ja, selv Philistren lægger taus tilside
Det Blad, der har beskrevet Folkefesten,
Og kan ei en Begeistringstaare skjule.

DET EGENLIGE

Hvad var det Mærkeligste dog ved Sagen?
Hvad var det Frydeligste dog ved Klagen?
Det os mest Gribende ved Velkomstsangen,
Og det mest Straalende paa Højtidsdagen?

Det var - hvortil man snart igjen see Magen!
Det Ideales Seier over Trangen,
Det Ædles sikkre Høide over Rangen,
Og en Forstummelse af Hverdagsklagen.

Det var ei nogen Jublen hen i Taaget,
Ei noget Skraal af sammenløbne Drengene,
Det Folkeraab, som lød og endnu lyder;

Det var det Sande, som vil ud med Sproget,
Det ubevidste Skjønne, der, om længe,
Uændset holdt tilbage, dog tilsidst udbryder.